

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”)

należy interpretować w ten sposób, że:

„nieuczciwą praktykę handlową” w rozumieniu tego przepisu może stanowić sporządzenie przez zakład ubezpieczeń wzorca umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), który nie pozwala konsumentowi przystępującemu do tej umowy grupowej w oparciu o ofertę drugiego przedsiębiorstwa, będącego ubezpieczającym, zrozumieć charakteru i konstrukcji oferowanego produktu ubezpieczeniowego oraz związanego z nim ryzyka, a ów zakład ubezpieczeń należy uznać za podmiot odpowiedzialny za tę nieuczciwą praktykę handlową.

- 2) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2005/29 w związku z jej art. 13

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie wykładni prawa krajowego przyznającej konsumentowi, który zawarł umowę ze względu na nieuczciwą praktykę handlową przedsiębiorcy, prawo do żądania stwierdzenia nieważności tej umowy.

(¹) Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR/Bildungsdirektion für Vorarlberg

(Sprawa C-372/21 (¹), Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland)

[Odesłanie prejudycjalne – Status Kościołów i stowarzyszeń lub wspólnot religijnych w państwach członkowskich w świetle prawa Unii – Artykuł 17 ust. 1 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 49 TFUE – Ograniczenia – Względy uzasadniające – Proporcjonalność – Dotacje dla prywatnej placówki nauczania szkolnego – Wniosek złożony przez związek wyznaniowy z siedzibą w innym państwie członkowskim – Placówka uznana przez ten związek za szkołę wyznaniową]

(2023/C 104/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR

Druga strona postępowania: Bildungsdirektion für Vorarlberg

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie skutkuje on wyłączeniem z zakresu stosowania prawa Unii sytuacji, w której Kościoły, stowarzyszenia lub wspólnoty religijne, które w danym państwie członkowskim posiadają status osoby prawnej prawa publicznego, a w innym państwie członkowskim uznają prywatną placówkę nauczania szkolnego za szkołę wyznaniową i jako taką ją wspierają, składają wniosek o dotację dla tej placówki, która to dotacja jest zastrzeżona dla Kościołów, stowarzyszeń i wspólnot religijnych uznanych na mocy prawa tego innego państwa członkowskiego.

- 2) Artykuł 49 TFUE w związku z art. 17 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przyznanie dotacji publicznych przeznaczonych dla prywatnych placówek nauczania uznanych za szkoły wyznaniowe od spełnienia przesłanki, by Kościół lub związek wyznaniowy, który składa wniosek o dotację dla takiej placówki, był uznany na mocy prawa odnośnego państwa członkowskiego, także wtedy, gdy ów Kościół lub związek wyznaniowy jest uznany na mocy prawa państwa członkowskiego swojego pochodzenia.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A

[Sprawa C-676/21 (¹), Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Podatek od pojazdów)]

[*Odesłanie prejudycjalne – Podatki wewnętrzne – Artykuł 110 TFUE – Pojazdy samochodowe – Podatek od pojazdów – Pojazdy używane przywożone z innych państw członkowskich – Pojazdy używane wywożone do innych państw członkowskich – Zwrot tego podatku przy wywozie – Ograniczenie owego zwrotu do pojazdów, które dopuszczono do ruchu mniej niż 10 lat wcześniej*]

(2023/C 104/07)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: A

Przy udziale: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Sentencja

Prawo pierwotne Unii, a w szczególności art. 110 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym podatek od pojazdów zawarty w wartości każdego pojazdu nie jest właścicielowi pojazdu samochodowego zwracany w przypadku wywozu tego pojazdu na stałe w tym celu, by był on używany w innym państwie członkowskim, jeżeli pojazd ten po raz pierwszy dopuszczono do ruchu 10 lat przed dniem wywozu lub wcześniej. Nie ma w tym względzie znaczenia, że taki pojazd został przeznaczony do stałego używania głównie na terytorium państwa członkowskiego, które pobrało podatek od pojazdów, i że był on również rzeczywiście używany w ten sposób.

(¹) Dz.U. C 57 z 31.1.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – postępowanie karne przeciwko TF

[Sprawa C-806/21 (¹), TF (Prekursory narkotykowe)]

[*Odesłanie prejudycjalne – Prekursory narkotykowe – Decyzja ramowa 2004/757/WSiSW – Artykuł 2 ust. 1 lit. d) – Osoba zaangażowana w przewóz i rozprowadzanie prekursorów używanych do nielegalnej produkcji lub wytwarzania narkotyków – Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 – Substancje sklasyfikowane – Artykuł 2 – Pojęcie „podmiotu gospodarczego” – Artykuł 8 ust. 1 – Okoliczności mogące budzić podejrzenie, że substancje sklasyfikowane mogłyby być wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych – Obowiązek powiadomienia o tych okolicznościach – Pojęcie „okoliczności” – Zakres*]

(2023/C 104/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden